

Visor och Berättelser

jemte andra Småstycken,

äldre och nyare.

Nummer 6.

1. Kolera-Sång.

2. Bruden på Susenborg.

Kolera-Sång.

"Dndt hðrs wål af" — så flagar man:
Men wårst af allt är Koleran,
Då, ulfwen lif bland rådda lamm,
Så grym och wild hon rasar fram.

Hon öppnat har Pandoras aff,
Och mången ung och frist och rast
På dödens låger hon har sträckt
Och mången iklädt sorgens drägt.

Hon många tårar präst ut,
På huslig sällhet hon gjort slut;
Hon mån och såder borttryckt har,
Hon barn och enkor lemnat quar.

Se denna boning fordom hus;
Ett trefnadens och glädjens hus;
Nu är der mörkt som i en graf;
Dess ägarer har somnat af.

"Jag lägger mitt hufvud på stelnade sjön,
Tills bruten han swäljer mig ner.
O! swep mig, du yrwind, begraf mig i snön,
Att ingen min ofärd ser."

Han låg der tils midnatt, då kom der i traf
En häst och i slådan en md.

"Upp, yngling! ej här får du bådä din graf:
Tillsammans wi lefwa och dö."

Det bår öfwer sjön för de tu i galopp,
Men lång är den wådliga fart;
Och efter dem ilar en ridande tropp,
Och hinner de flyende snart.

Det brakar, ett swalj, bakester dem står:
Nu fara så glada de tu.
Men isen framför dem och söndergår:
En ö innestånger dem nu.

Ej sagon förmåler, om lyckligt i land
De nått, eller sjunkit i sjön.

Det säger hon endast, att hand i hand
Man såg dem förswinna med ön.

Kostar i skill. Banko; men då en bok af 24 ark på en
gång köpes, fås de för mindre än halfwa priset.

Upsala 1834,

Em. P. Refflers Boktryckeri,
Exemplomsgatan i Sierbingen.

Se trogna wänner skiljas åt!
I hela landet sorg och gråt!
För dem, som förr ägt njens wal,
Är jorden nu en jemmerdal.

Dock! intet ondt i werlden fins,
Hwaraf ej något godt och wins:
Så man af Koleran har lärt,
Hwad mer än penningar är wärdt.

Hon icke wäcker fasa blott,
Hon äfwen lär oss mycket godt;
Jag så exempel nämna will,
Och tusen kunde läggas till.

En stor förwandling re'n är spord
På yppighetens läckra bord,
Der öfwerflödets många fat
Nu sättas på indragnings-stat.

Der förr man ropat: drick och swålj!
Der spars nu mången dyr butelj;
Och mången förr af wållust fet,
Har lärt sig hålla god diet.

Och mången fräglig pållarkund
Nu i sitt hus är frisk och sund,
Hwad mången förr till frogan bar
Han nu åt harn och moka spar.

Och mången dårad werldens trål
Nu börjat tänka på sin själ.
Den förr har dyrkat jordens guld
Har blifwit mot den arma huld.

Det såges till och med för wist,
Att en och annan Atheist
Med allwar börjat dyrka Gud
Och lyfna till Moralens bud.

Såg! kan wäl någon nitist Prest
Öf lära mer än denna pest?
Wäl, när hon afsked från oss tar,
Hon lemna denna lärdom quar.

Bruden på Susenborg.

Det hände wid Wetteren på Susenborg:
En Fröken der fladdes till brud.
Hon såg genom fönstret med dödsblek sorg:
"Hwart går han i stormen? o Gud!"

"Ack! spring till hans warning. Den isen ej bår:
Nyss röt der en froggande sjö.
We mig! han dö, då en annans jag är,
Jag wille med honom dö."

"Kom, winter, o! kom med din dödande pil,"
Han sade och wandrade af.
"Blås, Nordan, bered med din hwirflande il
Mig fjerran från stranden en graf."

"Jag wist ej, som blomman, hon trampade på,
Bli dmfad i det jag förgår.
Ny knopp skall i Maj den wifnade stå:
Mitt lif har ej mera en wår."